JAK TO VIDÃ• TATÃ•NEK, JAK MAMINKA - 2

StÅ™eda, 06 kvÄ›ten 2015

Ludmila Hamplová se narodila v ÄŒeské TÅ™ebové, Å¾elezniÄ•ní metropoli zemÄ›, díky Ä•emuÅ¾ touÅ¾í neustále nÄ›kam
vlakem. Ve zdejší oblasti je to pomÄ›rnÄ› Ä•asté onemocnÄ›ní, které je, zdá se, neléÄ•itelné. Proto vlakem vyráÅ¾í po
celé EvropÄ›, nejradÄ›ji do Polska, které sice pÅ™ipadá vÄ›tšinÄ› ÄŒechÅ¯ jako naprosto bizarní zemÄ›, ale Lída ze
zkušenosti ví, Å¾e je tak bizarní, aÅ¾ je krásná.

Mimo jiné objevuje zdejší módu, autentickou kuchyni a také obráÅ¾í gay kluby, coÅ¾ jí zÅ¯stalo jako profesionáln
deformace z absolvovaného studie Gender studies a práce v homosexuálním Ä•asopise Lui magazín, kde byla jedinou
heterosexuální a vdanou redaktorkou v dÄ›jinách podobých periodik celého svÄ›ta.

KromÄ› toho pracovala i pro Reflex a pravidelnÄ› publikuje v Lidových novinách a Ä•asopise Å½ena a Å½ivot. VÄ›nuje se
Ä•lánkÅ¯m o módÄ›, Å¾ivotním stylu, zdraví a psychologii, kterou studuje v BrnÄ›. Vdala se ve dvaadvaceti letech a rodila ve
tÅ™iadvaceti, Ä•ímÅ¾ si podle svého okolí naprosto zniÄ•ila Å¾ivot. S šestiletou dcerou AniÄ•kou jsou milovnice zvíÅ™
všeho druhu. V tuto chvíli se v jejich minibytÄ› nachází dva psi, dvÄ› koÄ•ky (jedna vytaÅ¾ená jako kotÄ› pÅ™ímo
z popelnice je tak drsná, Å¾e se jí bojí nejen oba psi, ale i návštÄ›vy, které do bytu zavítají) a jeden kÅ™eÄ•ek jménem
Preclík.

KromÄ› svého manÅ¾ela miluje ještÄ› Hercula Poirota, coÅ¾ je jediný muÅ¾, kterému by byla ochotna sexuálnÄ›
podlehnout. ManÅ¾el tuto úchylku chápe a toleruje, jen si dává setsakramentský pozor na všechny chlapíky
v saku a buÅ™ince, kteÅ™í mají pÄ›stÄ›ný knír a prochází se okolo jejich domu s hÅ¯lkou. - - - - - Jak uÅ¾ jsem hlásala n
našla jsem prima kníÅ¾ku, kde je velmi zajímavým stylem popisováno jedno mladé manÅ¾elství. Neodolám, a
kousek z ní vám i dnes "obtisknu". A stejnÄ› jako minule, pro jednodušší urÄ•ení, kdo co psal, je to
nadepsáno známými znaky - pro Å¾enu, pro muÅ¾e. A vy budete mít zase nejen moÅ¾nost Ä•tení, ale i soutÄ›Å¾ení o tuhle
Ä•etbu. Tak - jdeme na to: T E L E F O N MÅ¯j muÅ¾ si vÅ¾dycky myslel, Å¾e moc mluvím. Navíc mi pravidelnÄ› opakov
zahlcuji naprosto nepodstatnými informacemi. „Rád si s tebou promluvím o tom, co se stalo dneska na
pískovišti, co zase vyvedla naše dcera a jestli všechno snÄ›dla, ale dej mi pár minut na
vydechnutí,“ zaúpÄ›l na mÄ› kolikrát jako ranÄ›ný šakal, kdyÅ¾ se vrátil z práce a já na nÄ›j spustila pár
opravdu dÅ¯leÅ¾itých vÄ›t o Å¾ivotÄ› naší spoleÄ•né domácnosti. KoneÄ•nÄ› jsem si chtÄ›la promluvit s nÄ›kým, ko
dvouleté dítÄ›, jiná stejnÄ› postiÅ¾ená matka, pes, koÄ•ka nebo myÄ•ka. Ale tohle muÅ¾i nechápou. ZvlášÅ¥ kdyÅ¾ js
Å¾eny na „dovolené“ doma a oni v práci. Oni celý den mluví, ale náš slovník se omezí na
„Pokakala ses?“, „Chceš mlíÄ•ko?“ Ä•i „Budeme dÄ›lat hají“. TÄ›šíte
se na normální konverzaci a ten nechápavý parchant vám pak Å™ekne: „Dej mi pár minut na vydechnutí.“
Proto jsem se rozhodla svého muÅ¾e potrestat, aby pochopil, jaký poklad má doma. Mým nástrojem pomsty se stala
Petra. UrÄ•itÄ› ji znáte. KaÅ¾dá z nás má takovou holku v práci nebo ve svém okolí. Å½ena, o které dodnes
netuším, jak vlastnÄ› dýchá, protoÅ¾e neustále mluví a pustí vás ke slovu jen tehdy, kdyÅ¾ jí zaskoÄ•í sousto. Petra ma
ještÄ› jednu velkou výhodu. Svou sestru Katku. Ta sice moc nemluví, jak by taky mohla, kdyÅ¾ vyrÅ¯stala s Petrou, ale
zase se ráda smÄ›je. Pozvala jsem k nám obÄ› na návštÄ›vu. Nalila jsem do nich své nejlepší víno, a kdyÅ¾
muÅ¾ dorazil z práce a uÅ¾ se chystal Å™íct tu svou trapnou vÄ›tu o chvilce na vydechnutí, všiml si, Å¾e máme
návštÄ›vu. Posadila jsem ho ke stolu a dopÅ™ála mu ten koncert sloÅ¾ený z neustálého mluvení,
pÅ™erušovaného výbuchy afektovaného smíchu. NejdÅ™ív se ten bídák snaÅ¾il utéct s tím, Å¾e musí venÄ•it psy. Pa
hledal špunty do uší, aÅ¾ padl vyÄ•erpán tím vším hlukem. Asi po hodinÄ› jsem holkám zavolala taxíka
a ony ponÄ›kud hlasitÄ› opustily náš byt. „BoÅ¾e, lásko, já jsem tak rád, Å¾e jsem si vzal právÄ›
tebe,“ Å™ekl mi sám od sebe po odchodu návštÄ›vy manÅ¾el, který obvykle na takové citové výlevy není. TeÄ•
se ale promÄ›nil v chápavého a milujícího partnera. Kdyby náhodou zapomnÄ›l, jaký poklad má doma, staÄ•í pozvat Petru
a Katku. x x x x x x „Jsi zrÅ¯da, víš to?“ Å™ekla mi kolegynÄ›, kdyÅ¾ jsem pÅ™i telefonování s manÅ¾
pÅ™itlaÄ•il ramenem mobil na ucho a dál se vÄ›noval psaní textu. „Aha. Hm. Fakt? Jo. No, vidíš to? Taky tÄ›
mám rád. Ahoj.“ Tohle je bÄ›Å¾né poÅ™adí slov, která vÄ›tšinou manÅ¾elce Å™eknu bÄ›hem jednoho z asi dva
telefonátÅ¯, kterými mÄ› v prÅ¯mÄ›ru dennÄ› poÄ•astuje. PoÅ™adí obÄ•as obmÄ›Åˆuji, dÅ¯slednÄ› však dbám, aby slo
„ahoj“ bylo aÅ¾ poslední a aby vÄ›ta „Taky tÄ› mám rád“ následovala za podobnou vÄ›tou ze
strany manÅ¾elky. S telefonáty své Å¾eny vÄ›tšinou nakládám jako se sny. KdyÅ¾ skonÄ•í, v devadesáti devíti
pÅ™ípadech ze sta jejich obsah ihned zapomenu. Tuhle metodu jsem se nauÄ•il od bývalého kolegy Pavla. Ten svÅ¯j pÅ™
dotáhl k dokonalosti, kdyÅ¾ telefon bÄ›Å¾nÄ› odkládal na stÅ¯l a obÄ•as do nÄ›j jen zahuÄ•el: „To víš, Å¾e tÄ›
poslouchám, miláÄ•ku, pro mÄ› je váÅ¾nÄ› dÅ¯leÅ¾ité, co mi chceš Å™íct.“ Bylo mi tÅ™iadvacet a myslím,
chlap zmÄ›nil mÅ¯j Å¾ivot. Jenom díky ignorování obsahu telefonÅ¯ svých pÅ™ítelkyÅˆ jsem s nimi mÄ›l klidné a vyrovnané vz
ony mÄ› navíc povaÅ¾ovaly za vstÅ™ícného a naslouchajícího muÅ¾e. Na rozdíl od svého tehdejšího kolegy jsem svý

partnerkám vÅ¾dy skuteÄ•nÄ› naslouchal. I kdyÅ¾, Å™eknÄ›me si to na rovinu, naslouchat a vnímat, co Å¾ena Å™íká, je nÄ›
jiného. MÅ¯j tehdejší kolega Honza je z jiného soudku. Naše poÄ•ínání povaÅ¾oval stejnÄ› jako má
souÄ•asná kolegynÄ› za zrÅ¯dné, ignorantské a vÅ¯Ä•i Å¾enám necitlivé. PrávÄ› proto mu Å¾ádný vztah dlouho nevydrÅ¾el.
„ProÄ• tohle, prosím tÄ›, Å™ešíš? Na to se vykašli.“ Tyhle vÄ›ty jsme od Honzy slýchali
bÄ›hem jeho telefonátÅ¯ s pÅ™ítelkynÄ›mi a jenom jsme se na sebe s Pavlem vÄ›doucnÄ› šklebili. Naše
domlouvání, Å¾e nemá Å™ešit, co mu Å¾eny do telefonu sdÄ›lují, jen pÅ™itakávat, nebral v potaz. Není divu, Å¾e
Pavlovo manÅ¾elství je šÅ¥astné uÅ¾ tÅ™icet let a to moje také zatím moc nekulhá, Honza je permanentnÄ› sám.
Ano, uÅ¾ je to tak, ignorance je v tomto pÅ™ípadÄ› víc neÅ¾ dobrá cesta ke spokojenému manÅ¾elství. - - - - -

A pokraÄ•ujeme v soutÄ›Å¾i - soutÄ›Å¾i o nejlepší krátký text na téma, zadané vÅ¾dy tou jednou právÄ› publikov
kapitolou. Budou ukázky tÅ™i, soutÄ›Å¾í se proto o tÅ™i kníÅ¾ky!

SvÅ¯j textík pošlete e-mailem na adresu daniela zavináÄ• kudlanka.cz. Poté bude uveÅ™ejnÄ›n a budete bodovat
jak se vám líbí. Ten u váš nejúspÄ›šnÄ›jší vyhraje návodnou kníÅ¾ku, Jak pÅ™eÅ¾ít manÅ¾elství!

NezapomeÅˆte proto uvést své jméno a adresu...

mj. pro ty, kteÅ™í by si chtÄ›li kníÅ¾ku koupit hned: zde ji najdete: v nakladatelství EPOCHA na eShopu

TakÅ¾e soutÄ›Å¾ní otázka Ä•. 2: jak komunikujete vy, jak Å™ešíte "problémy" toho druhého?